

Ny dramatik

på Aarhus Teater

GLASBOBLER

Af JULIE PETRINE GLARGAARD

STUDIO

Urpremiere

16. april 2015

Dramatikken i centrum

Hvordan kan teatret støtte "teatret"? Svaret er enkelt:
Man investerer i ny dramatik – og dermed i fremtidens teater.
Vi er ikke kun sat i verden for at spille dét, som Shakespeare,
Ibsen og andre fantastiske dramatikere har skrevet.
Vi skal også spille den helt nye dramatik, hvor blækket dårligt
nok er tørt, før den bringes på scenen.

Aarhus Teater skal være hjemstedet for ny dansk dramatik.
Det sker i første omgang på Studioscenen.
Reglerne er enkle: dramatikken, stykket er i centrum.

For at den nyskrevne dramatik for alvor kan komme til
sin ret, er forestillingen ikke tænkt som et stort udstyrsstykke,
men vil i stedet have en næsten dogmeagtig enkel
scenografi. Igennem skuespillerne møder publikum det
nyskrevne stykke, og det møde stiller vi skarpt på.

I, kære publikum, er de første til at se dette stykke.
Jeg håber ikke, I bliver de sidste!

Mick Gordon
Teaterdirektør

Mette Døssing
Victor Marcussen
Inge Sofie Skovbo
Sicilia Gadborg Høegh
Thomas Bang

88

KARAKTERER

Fru Staaale

INGE SOFIE SKOVBO

Mille

SICILIA GADBORG HØEGH

Jacob

THOMAS BANG

Esther

METTE DØSSING

Reichardt

VICTOR MARCUSSEN

SCENEOVERSIGT

1. **KVALITETSTID**, Fru Staaale & Jacob
2. **EN OMGANG TIL**, Reichardt & Esther
3. **LEVEL CAP**, Mille & Jacob
4. **IBUPROFEN**, Esther & Jacob
5. **KONSULTATION**, Reichardt & Mille
6. **FRAVÆR**, Mille & Esther
7. **UDVALGT**, Jacob & Mille
8. **UFORGÆNGELIG SKØNHED**, Fru Staaale & Jacob
9. **SKÆBNENS UGUNST**, Esther, Fru Staaale & Mille
10. **BESKEDEN**, Jacob, Mille & Reichardt
11. **LIVSLØGNEN**, Esther, Reichardt, Mille & Fru Staaale
12. **FODGÆNGERFELTET**, Mille & Jacob
13. **HISTORIEN OM EN MODER**, Fru Staaale & Mille
14. **AFSKED**, Reichardt & Esther
15. **GLASBOBLER**, Reichardt & Mille

Scene 1: KVALITETSTID

Eftermiddag. hos Fru Staaie. Jacob er hjemmehjælper og hjælper Fru Staaie med at vaske sig. Når han taler til hende, er hans tone bare en smule for pædagogisk og korrekt. Han har hovedpine, ondt i ryggen og gider ikke rigtigt være der.

Fru Staaie bemærker Jacobs synlige utilpashed ved hendes krop, selvom han prøver at skjule det. Det er den del af jobbet, han hader mest. Hun er ikke spor blufærdig, snarere lidt provokerende.

FRU STAAIE: Jeg har ikke altid set sådan her ud.

JACOB: Løft armen, fru Staaie.

FRU STAAIE: Det ved du vel.

JACOB: Kom.

Han begynder at hjælpe hende tøjet på igen.

FRU STAAIE: Mine bryster var fastere dengang. Du kan ikke regne med, hvordan jeg ser ud nu. Jeg havde lige det, der passede i en gentlemans hånd.

Jeg havde blå øjne. Endnu mere blå end nu. De er blevet grå med tiden. Støren.

Men jeg kan nu sagtens se. Jeg kan se det hele.

Min hud var fin. Ikke foldet eller nopret. Den var fin. Folk sagde, at jeg havde den fineste hud, de nogensinde havde set. De sagde, at jeg var en af de kvinder, der kun blev smukkere med alderen.

(Hun ser op på ham)

Selv dem, der ikke kunne lide mig, sagde, at jeg havde fin hud.

Selv dem, der hadede mig.

JACOB: Har De brug for at benytte faciliteterne, fru Staaie?

FRU STAAIE: Nej.

JACOB: Er De sikker? Jeg har ikke tid til at komme tilbage/hvis –

FRU STAAIE: Jeg kan sagtens presse den smule ud selv.

JACOB: Er der ellers noget jeg kan hjælpe med?

FRU STAAIE: Du er ikke herfra.

JACOB: ... Nej, jeg er fra Holme.

FRU STAALE: Jeg kendte engang en mand fra Holme.

JACOB: Det er nok mange år siden.

FRU STAALE: En led karl. Gemen næsten. Og voldsomt jaloux. Dengang rødstrømperne smed bh'en, der nægtede han mig at gøre det. Hvad giver du? Han sagde, det fik mig til at se billig ud – vulgær også. Og hvad vidste jeg? Jeg var så meget yngre. Bly sågar... Kan du forestille dig det?...

Han sagde oven i købet, at det var mit valg. Sad der og troned i et selskab, hvor alle kvinderne valsede rundt og rystede flapperne. 'Kirsten, hun er så borgerlig', sagde han, 'hun nægter at gå uden bh!' Jeg skulle have smidt det hele. Jeg havde flotte bryster. Det kunne have lukket kæften på dem. Det var i marts. En mandag....

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvor han er i dag. Kan man ikke slå ham op et sted? Det må du kunne? Er det ikke det, internettet er der for? ...

Forhåbentlig er han død. Men man ved jo aldrig.

Hun ser på ham. Han er stadig optaget af sine skemaer.

FRU STAALE: Hvornår er du født?

JACOB: Mig? 31. marts. 79.

FRU STAALE: Den aften Seebach fik 76 point med Disco Tango. Det ærgrede mig sådan, at Irland nåede op på 4 point mere... Ellers var vi blevet nummer 5.

"It seemed life had no answers for me.

No special meaning or plan

How could I be a happy man..."

JACOB: ...

FRU STAALE: Du forstår måske ikke engelsk!

JACOB: ... Jo, jo...

FRU STAALE: Satans irere.

(Pause)

Min datter blev også født i marts. ...

...Ikke at der var meget at fejre...

JACOB: Nej. Vi ses senere. Ikke. Fru Staale. (*Han tager sit skema op*)
Jeg kommer mellem ... ti over syv og ... kvart over syv.

FRU STAAL: Forhåbentlig finder du mig kold.

JACOB: Kold?

FRU STAAL: Iskold.

(*Han nikker. Og går.*)

Scene 2: EN OMGANG TIL

Reichardt står med et glas vin og en bog i hånden. Han læser bag på den. De har spist frokost sammen, Esther står ude i køkkenet. Reichardt har åbnet en diskussion, som de har haft hundrede gange før. Han har allerede fået lidt for meget vin. Ikke så meget, at han snøvler – men han er lidt mere højtrøstet – og diskussionslysten.

REICHARDT: Hende ... Jane Goodall ... Hende med aberne... Hun observerede chimpanser med decideret rituel adfærd...
Vidste du det? Der dansede foran et vandfald, inden de skulle jage...
Det siger lidt om, hvor primitivt det er, Esther.

ESTHER: Skal jeg tænde for opvaskemaskinen?

REICHARDT: Al religion er en omgang primitiv stammenonsens.

ESTHER: Skal jeg?

REICHARDT: Nej.

Han rækker Esther bogen, og hun pakker den ned.

REICHARDT: Det er humbug. (*Han betragter hende.*)
Jeg begynder at forstå dem.

ESTHER: Chimpanserne?

REICHARDT: Jeg begynder at forstå, hvorfor en køn pige som dig stadig er alene.

ESTHER: ...

REICHARDT: Du er tydeligvis blevet hjernevasket... Det må have været din mor.

Inge Sofie Skovbo
Thomas Bang

Inge Sofie Skovbo
Thomas Bang

ESTHER: (*Ramt*) Nej!

REICHARDT: Hun slog mig nu heller ikke som snerpet. Omend en smule kold -

ESTHER: Mor var overhovedet ikke kold.

Jeg er vel fri til at gøre, som jeg vil -

REICHARDT: Du er ikke fri, Esther. Du er slave af en gammel bog. Ufri. Kristendommen er slavemoral.

ESTHER: Slavemoral.

REICHARDT: Den er for de livsfjendtlige og de asketiske. Det er dybt naivt. Den meningsfulde tilværelse dumper ikke bare ned fra himlen. Det er fuldstændigt op til en selv -

ESTHER: Det er næsten blevet en slags selvfølgelighed, at man er sit eget livs skaber... Men jeg har brug for, at der er mere at forholde sig til. Noget større end mig selv... Hvis det her var, hvad der var -

REICHARDT: Det her er hvad der er. (*Kort pause*)

ESTHER: Føler du dig aldrig alene?

REICHARDT: Jeg kan lide at være alene.

- Det er muligvis din tro, Esther, men den påvirker også mig.

ESTHER: Dig?

REICHARDT: Ja. Vi holder da alle hinandens liv i vores hænder...

ESTHER: ... Og sommetider bliver et greb til et kvælertag...

Reichardt synes, hun overreagerer.

ESTHER: (*Om vinen*)

Skal du ikke tilbage på arbejde?

REICHARDT: Et enkelt glas.

ESTHER: Ét?

REICHARDT: Det er en harmløs last, Esther.

Jeg interesserer mig for vin.

ESTHER: Ja. Du drikker ikke for meget, du er bare connaisseur.

REICHARDT: Jeg får gæster.

ESTHER: Nu?

REICHARDT: Nej. Jeg har en klient om en times tid.
Men senere. Jeg har inviteret naboen på et glas vin.

ESTHER: ... Hende kender du jo slet ikke.

REICHARDT: Netop derfor.

ESTHER: ... Så skal du til at fortælle alle dine historier endnu en gang.

REICHARDT: Som skrevet står: Man skal ikke sætte sit lys under en skæppe.

ESTHER: Det er der vist heller ingen fare for, at du gør.
(*Esther går.*)

Scene 3: LEVEL CAP

Jacob sidder ved sin stationære computer. Mille sidder foran fjernsynet. Stadig i nattøj. Der er noget white trash over hende. Hun er utilpas og træt. Han ser ikke på hende.

JACOB: Klokken er snart fem.

MILLE: Mnn.

JACOB: Skal du ikke på arbejde?

MILLE: Jeg har det ikke så godt...
Ingen reaktion fra Jacob. Hun slukker fjernsynet og går hen til ham, måske lægger hun armene om ham.

JACOB: Jeg er lige nået til højeste level cap.

MILLE: (*Næsten forhåbningsfuldt*) Er spillet så slut?

JACOB: Nej, det slutter aldrig. Jeg kan altid gøre mere inden for crafting ... Eller forbedre mit gear.

MILLE: (*Tager tilløb til at sige noget*) Jacob –

JACOB: Mille, det der jeg sagde i morges -

MILLE: Hvad?

JACOB: Jeg havde næsten ikke sovet... Min ryg gjorde fucking ondt -

MILLE: Det er okay.

JACOB: Jeg synes, du er pæn.

MILLE: (*Fjern*) Mnn.

JACOB: Og lækker.

MILLE: Hold nu op.

(*Mille går ind og begynder at tage tøj på.*)

JACOB: Nej, det er du.

(*Bliver siddende på kontorstolen og ser ind i skærmen*)

Du gør mig helt vild. ...

Der er ingen, der kan de ting, du kan. ...

Ikke fordi det er det eneste - men altså... Du giver vildt gode blowjobs. Det er altså de bedste, jeg nogensinde har fået.
Du kan et eller andet...

MILLE: (*OFF*)

Blowjobs?

JACOB: (*Han ruller en smøg*)

Ja, men det er ikke det eneste, vel, du har ... Du har også rigtig god smag... når du køber puder og sådan noget -

(*Han får øje på et brev*) Hvad er det her?

Han læser det. Mille kommer ind igen og begynder at tage det sidste tøj på og lægge makeup.

JACOB: Har han været her?

MILLE: Hvem?

JACOB: Licensmanden?

MILLE: ...

Jacob ser på hende.

MILLE:... Jeg kan ikke lyve! Okay? Jeg kunne da ikke lyve for ham. Han stod der og kiggede ind. Han kunne sgu da se fjernsynet, mand. Jeg stod med min mobil i hånden, din computer stod på bordet - hvad skulle jeg have sagt?
"Nej, vi har ikke noget, der kan gå på nettet"?!

JACOB: 2460 kroner.

MILLE: Vi melder os fra igen.

JACOB: Det må du fandeme selv klare.

(Han smider brevet over til hende.)

Hold kæft, hvor er det åndssvagt mand.

MILLE: Ser jeg okay ud? Hva'?

JACOB: Og hvorfor kan du ikke lyve over for ham, når du er så skidegod til at lyve for mig?

MILLE: Jeg løj ikke for dig, jeg havde bare glemt det.

JACOB: Glemt det.

Han rejser sig og begynder at lede efter noget.

MILLE: Undskyld. Okay?

Ser jeg okay ud?

Jacob?

JACOB: Mnn.

MILLE: *(Ser på sig selv i spejlet fra siden)* ...Ikke for tyk?

Jacob ser på hende.

JACOB: Der er den her gamle dame på arbejdet.

Hun fortæller mig altid, hvor smuk hun var.

MILLE: Hvorfor gør hun det?

JACOB: ... Fordi hun ikke er det længere vel...

MILLE: Er hun ikke det? Hva'?

JACOB: Der er da ingen gamle mennesker, der er smukke.

MILLE: ... Nej...

JACOB: Har vi ikke nogen hovedpinepiller?

MILLE: Det ved jeg ikke.

JACOB: Det er da ikke så længe siden, jeg tog nogen med hjem -

MILLE: Jeg har jo også spist af dem. Jeg har ligesom været syg -

JACOB: Syg.

Victor Marcussen
Mette Døssing

MILLE: Ja. Jeg var syg.

JACOB: Du puttede for meget i -

MILLE: Det var ikke for meget. Det var dårligt -

JACOB: Jeg røg af den samme klump i forgårs. Jeg havde det fint.

MILLE: Nå, men det var ikke for meget.

(Pause. Han ser på hende, tror ikke helt på, at det skyldes andet.)

JACOB: Jamen så må du jo gå til lægen, Mille -

MILLE: Det har jeg da været. De ved da aldrig noget, de sender bare en hjem med en panodil og siger, man skal få sovet -

JACOB: Nå, men så er det vel ikke noget.

(Han går hen imod døren.)

MILLE: Går du fra mig nu?

JACOB: Jeg skal tilbage på arbejdet -

MILLE: Du har den stemme på igen.

JACOB: Jeg synes måske bare, du skal tage dig lidt sammen.

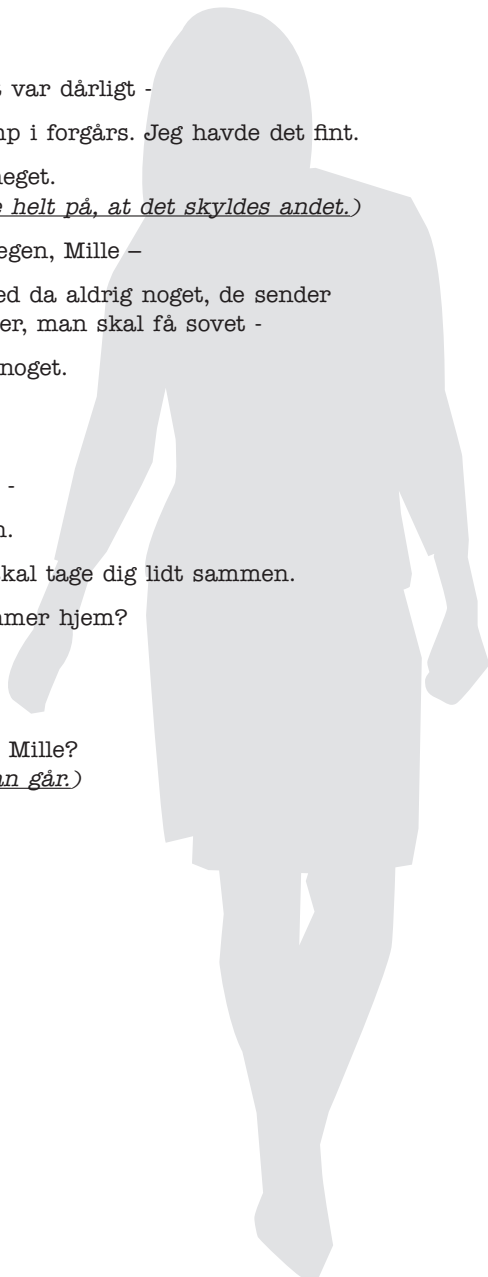
MILLE: Men er du her, når jeg kommer hjem?

JACOB: Hold nu op.

MILLE: Er du?!

JACOB: Hvor skulle jeg ellers være, Mille?

(Hun ser på ham, lidt mistroisk. Han går.)

Scene 4: IBUPROFEN

En mennesketom station. Eftermiddag. Lyden af en flok duer der letter. Jacob kommer gående igennem mængden af opskræmte fugle. Esther går med sin iPod. Hun har en taske over skulderen.

STEMME I HØJTTALER: (*Lyd fra højtaleren*)

Der er i øjeblikket lommetyve på stationen. Pas godt på tasker og ejendele, og efterlad dem ikke ude af syne.

Esther ser efter toget. Jacob nærmer sig.

JACOB: Undskyld, har du en panodil?

Hun tager den ene høretelefon ud af øret.

ESTHER: Hva'?

JACOB: Har du en panodil?

ESTHER: Nej.

JACOB: Hvad med Pamol? Pinex?

Et eller andet med ibuprofen?

ESTHER: Der er ikke ibuprofen i Panodil -

JACOB: Har du?!

ESTHER: Nej.

JACOB: Er du sikker?

Kan der ikke have forputtet sig en? Din taske er stor.

ESTHER: Jeg har kun bøger i min taske.

Jacob tror ikke helt på hende.

JACOB: Må jeg se efter?

ESTHER: Nej!

JACOB: Så se selv efter.

ESTHER: ...

JACOB: Please.

ESTHER: Jeg har altså ikke nogen, kan du ikke bare spørge en anden?

JACOB: Her er jo ikke andre.

ESTHER: Jeg har ikke - -

Fint. (Fint.)

(Hun sætter sig på hug, roder i tasken. Rækker ham bøger mens hun graver sig dybere og dybere ned i tasken.)

Godt. Hold den her.

Og den her.

Hun bliver ved at række ham bøger, han bliver ved at tage imod. Han ser på dem. Så på hende. Han tager sig til ryggen.

JACOB: Finder du noget?

(Hun svarer ikke. Rækker ham flere bøger.)

Hvad er det her for nogen?

Er det bibelen?

ESTHER: Og hvad så?

JACOB: ... Tror du på det? Altså på den slags -

ESTHER: Og hvad så?

JACOB: " Hendes afkom skal knuse dit hoved, og du skal bide hendes afkom ... i hælen. Til kvinden... svangerskab plagsomt og pinefuldt!

(Griner lidt)

Hør her – "i smerte skal du føde børn. " What the fuck. Psykopat, mand.

ESTHER: Gider du lige.

JACOB: Slap af, jeg kigger bare. ...

"Du skal begære din mand, og han skal herske over dig."

...Nice...

ESTHER: Det er det Gamle Testamente!

JACOB: Nå.

ESTHER: Det kan du overhovedet ikke regne med! Det er det nye, der gælder.

JACOB: Hvorfor det?

ESTHER: Det er altid det nyeste, der gælder. ...

Sådan er det jo også med love. Ikke? Og ...

JACOB: Tv-oversigter.

ESTHER: Du kan heller ikke bare læse det bogstaveligt. Det skal tolkes. Man skal ligesom...

JACOB: Hvad?

ESTHER: Bare læse det på en anden måde. ... Her. Så.

(Hun viser ham indersiden af tasken)

Er du tilfreds? Ingenting her. Ingenting der. Okay?

JACOB: Hvad med den lille lomme?

ESTHER: Hvad for en lille lomme?

JACOB: Den der. *(Han vil pege, tager bøgerne.)* Hov.

Hun begynder irriteret at samle bøgerne sammen. Han samler en af dem op og rækker hende den. Hun tager den. Hun er irriteret på ham.

ESTHER: Nej, tak.

JACOB: Hva'?

ESTHER: Jeg gør det selv.

JACOB: Slap af. Jeg ville bare hjælpe.

ESTHER: Jeg vil ikke have hjælp. *(Føler sig lidt for uhøflig.)*

Beklager. Jeg kan ikke hjælpe dig. Okay?

Jeg har ingen piller.

JACOB: Det er okay, den er gået væk.

ESTHER: ... Hvad?

JACOB: Hovedpinen. Og det i ryggen. Jeg har det godt nu.

(Lidt forbløffet) ... Faktisk ret godt -

ESTHER: ...

Godt.

JACOB: Ja.

Fedt.

Sicilia Gadborg Høegh
Thomas Bang

Han går. Med biblen. Det opdager hun ikke. Hun ser efter ham og vender sig så mod tasken igen.

Toget kommer. Hun rejser sig. Bliver svimmel. Hun står stille. Gnider sig så på brystet for at få smerterne væk. Hun trækker vejret dybt, hun er utilpas, strækker nakken for bedre at kunne få luft. Hjælper ikke, hun masserer sin skulder for at slappe af – hun tror, det er spændinger.

Trækker vejret dybt. Det gør ondt. Hun bøjer sig ned, prøver at få vejret. Prøver at genvinde fatningen. Hun tager sin telefon, ringer op.

ESTHER: Far? ... Er du der?

Hun taber mobilen - og sin taske. Hun har fået en blodprop. Hun besvimer.

Scene 5: KONSULTATION

I Reichardts konsultation. Han står og lytter til en af sine egne mindfulness-cd'er.

REICHARDT: (V.O) (*Klang, der starter meditationen*)

" Start med at finde et sted, der er varmt og beskyttet.

Et sted hvor du ikke bliver forstyrret af andre eller af telefonen.

Et rum for positiv energi. Et tidsrum hvor du kan give dig selv den opmærksomhed og den omsorg, som du fortjener.

(*Mille kommer ind*)

Sørg for, at dit tøj er behageligt, at det ikke strammer omkring livet. Åndedrættet skal være frit og ubesværet – "

Han opdager Mille og slukker.

MILLE: Var det dig?

REICHARDT: Ja.

Mille går rundt og kigger lidt på hans indretning. Sætter sig så. Finder ikke helt ro. Hun føler ikke, at hun burde være der. Han har tid nok. Han taler roligt og gør næsten Mille utålmodig. Han er lidt fascineret af hendes bramfrie facon og hendes ungdommelighed.

REICHARDT: Vil du have kaffe? Eller te?

MILLE: Nej.

Hun sætter sig på sofaen og tager en cigaret op. Han ser på hende. Jeg sidder bare med den.

Pause. Han venter på at hun skal sige noget. Så tager han selv ordet.

REICHARDT: Hvordan -

MILLE: Fint.

REICHARDT: Hvordan går det med at sove?

(Mille trækker hurtigt på skuldrene. Kort pause.)

Fik du talt med din kæreste?

MILLE: Jeg sover ikke. Ikke nok i hvert fald. Ikke de der otte timer, de siger, man skal -

REICHARDT: På grund af dine mareridt?

Hun begynder at bladre i tebrevene på bordet igennem igen.

MILLE: Det er ikke mareridt. Jeg er lam. Jeg ligger der og er lam. Det har et navn: Søvnlammelse.

Jeg googledet det. Det er helt normalt. Det er fordi, jeg stadig sover. Jeg er imellem søvnfaser eller sådan noget. Jeg kan ikke røre mig. Jeg kan ikke.

Men det sker virkelig. Det er ikke noget, jeg drømmer...

REICHARDT: Søvnlammelse.

Reichardt skriver noget ned. Mille bliver usikker.

MILLE: Det er ikke enkelt. Hvis du tror det.

Jacob vil synes, jeg er så nederen. Han vil ikke tilgive mig.

REICHARDT: Måske er problemet snarere, at du ikke kan tilgive dig selv?

MILLE: Ej, gider du lige. *(Hun tænder cigaretten.)*

Du kan lufte ud, kan du ikke bare lufte ud? Jeg kan gå ti minutter før tid, så kan du godt nå at lufte ud!

Reichardt rejser sig, finder et askebæger. Sætter det foran hende.

Pause.

REICHARDT

Jacob har jo også mistet.

MILLE: ...Han vidste det ikke engang...

REICHARDT: Han har mistet dig. Din fortrolighed. Han må også kunne mærke, at du har forandret dig.

MILLE: Jacob mærker ikke den slags. Hvis du kendte ham -

REICHARDT: Det gør jeg ikke.

MILLE: Men det gør jeg... (*Kort pause*)

Og jeg har altså ikke forandret mig ret meget. (*Kort pause*)

Hvornår er jeg egentlig færdig? Med det her? De sagde bare, de ville råde mig til at tale med nogen.

REICHARDT: Der er ikke noget entydigt svar.

Du har lidt et tab. Og selvom det til dels var selvvalgt -

MILLE: Jeg havde ikke noget valg. Det havde jeg ikke. *Pause.*

REICHARDT: Havde du tænkt over et navn?

MILLE: Næh.

REICHARDT: I havde måske talt om det. Hvis nu.

(*Mille ryster på hovedet.*)

Du havde måske tænkt over det.

Mange kvinder begynder at tænke på navne, længe før de faktisk /

MILLE: Det havde jeg ikke.

(*Reichardt nikker, skriver noget ned. Det gør Mille usikker.*)

Det ved jeg ikke. Sofie måske.

REICHARDT: Sofie?

MILLE: Det kommer til mig nu altså, jeg har ikke siddet og planlagt noget.

Pause. Han ser på hende.

REICHARDT: Jeg siger altid: 'Når man lukker en dør, åbner der sig et vindue et andet sted!'

MILLE: ... Hva'?

REICHARDT: Måske skal I have et barn. Senere. Men det her kan være en kærkommen mulighed for at lære hinanden at kende igen. Inden. ...

Hvad laver du egentlig. Mille? Når du ikke arbejder her på hospitalet?

MILLE: Jeg bor omme i ... Jeg bor i en lejlighed sammen med -

REICHARDT: Og hvad laver du - hvad interesserer du dig for?
Hvem er du? Hvem er Mille?

MILLE: Jeg ved ikke helt, hvad du vil have mig til at svare.

REICHARDT: Det er heller ikke noget let spørgsmål, er det?
I praksis har de færreste af os vel en fiks og færdig livshistorie,
vi kan på fingrene.

Det synes jeg, man skal have.

Det liv du ønsker at have, og det menneske du ønsker at være,
må alt sammen afspejle sig i de historier, du fortæller...

Jeg var for eksempel ikke min kone utro af kedsomhed, men fordi
jeg var ensom i ægteskabet. Jeg forelskede mig ved et hændeligt
uheld, jeg gik ikke efter det.

Da jeg vendte tilbage til min kone, var det ikke fordi min elskerinde
ikke ville mere – det var fordi, jeg indså, at det var det eneste rigtige
at gøre!

MILLE: Er du gift?

REICHARDT: ... Nej. Vi forlod hinanden kort efter den periode.
Det er ikke en del af historien. Historien er, at jeg begik en fejl:
Jeg er menneskelig – men jeg kom tilbage: Jeg lærer af mine fejl.
Den historie indeholder sandhed, men -

MILLE: Det meste er løgn.

REICHARDT: Er det løgn?

MILLE: Det lyder sådan -

REICHARDT: Hvilke historier deler du selv med andre? Om dig?
(Mille trækker på skuldrene)
Fortæl mig en af dem.

MILLE: Om hvad...?

REICHARDT: Om hvad som helst. Din fortid. Dine forældre.

MILLE: Jeg kender ikke min far, det gjorde min mor heller ikke
rigtig, men hun -

REICHARDT: Start lige forfra.

Thomas Bang
Sicilia Gadborg Høegh

MILLE: Hva'?

REICHARDT: Du kan ikke bare fortælle en historie sådan.

Hvor blev du født?

(Mille skal til at svare)

Det er lige meget. Men du kan ikke sige af hvem.

MILLE: Af hvem?

REICHARDT: Så vidt vides, kender du slet ikke din far.

MILLE: Jeg kender ikke min far –

REICHARDT: Præcis. Det bliver du nødt til at sige. Men du skal sige det med så stor overbevisning, at folk tror, du lyver.

(Som en sandhed) " Nej, jeg kender ikke min far" over for *(som en løgn)* " Nej, jeg kender ikke min far."

Kan du se forskellen?

De tror, du lyver. Og så vil folk få travlt med at skrive deres egen historie i hovedet. Om dig og din baggrund. Du må jo have dine grunde til alt det hemmelighedskræmmeri.

Kort pause.

MILLE: Men det er jo ikke rigtigt.

REICHARDT: Sandheden er ikke altid bedst.

MILLE: Fortæller du så aldrig sandheden?

REICHARDT: Joh. Men enhver sandhed har modifikationer. Versioner.

MILLE: Det synes jeg ikke. En løgn er en løgn.

REICHARDT: Løgneren er uundgåelig. Vel næsten at foretrække i visse situationer.

MILLE: Jeg synes altså aldrig, det er okay at lyve.

REICHARDT: Fortæller du altid selv sandheden?

MILLE: Ja.

REICHARDT: Ved Jacob alt om dig?

Ved han, at du har tilbagevendende mareridt?

MILLE: ... Ja. Han ligger ved siden af mig, selvfølgelig ved han dét. Han ligger ved siden af mig hver nat.

REICHARDT: Og jeres lille barn?

MILLE: ...

REICHARDT: Hvorfor har du ikke fortalt ham om det?

MILLE: ...

Jeg skal da også nok sige det.

Jeg ventede bare på det rigtige tidspunkt. At gøre det. ...

Jeg siger det i dag.

Hun rejser sig.

Reichardt rejser sig også.

REICHARDT: Skal vi aftale en ny tid med det samme?

MILLE: Nej. Jeg har ikke min ... Jeg ringer...

Hun går. Reichardt står tilbage. Han ser på uret, tager frakke på og går ud af rummet. Mobiltelefonen vibrerer på bordet. Vi hører en stemme fra telefonsvareren.

ESTHER: (V.O) Far? ... Er du der?

Scene 6: FRAVÆR

En hospitalsstue. Esther ligger i sengen. Hun sover. Mille kommer hen til døren og kigger ind. Ser at Esther sover, og går ind. Hun har hovedpinepiller med i lommen, ser at Esther sover, og går ind.

Hun stiller sig med ryggen til og hælder nogle af hovedpinepillerne over i en tom plasticpilleæske, som hun kan tage med hjem. Det er ikke velset at de ansatte tager medicin på sygehuset.

Esther vågner. Hun ligger et kort øjeblik og betragter Mille.

ESTHER: Har I fået fat i min far?

Mille bliver forskrækket. Taber nogle af pillerne. Ser, at Esther er vågnet.

MILLE: ... Undskyld.

Det ved jeg ikke. Jeg skulle bare lige vaske af -

ESTHER: Du tabte noget.

MILLE: ... Ja.

Mille samler pillerne op fra gulvet, Esther betragter hende, så sukker hun dybt og ser ud ad vinduet. Mille ser på hende.

MILLE: Jeg kan godt spørge nogen, hvis -

ESTHER: Det er ligemeget. Han har sikkert travlt med en eller anden...

MILLE: Han vil da sikkert gerne vide, at du er her.

ESTHER: Det tror jeg ikke.

MILLE: Skal jeg ikke -

Esther ryster på hovedet.

Mille er lidt utålmodig, hun står lidt, så vil hun gå igen.

Esther vil helst ikke være alene.

ESTHER: Det skulle være smukt ... ikke?

MILLE: Hva'?

ESTHER: Har du nogensinde siddet hos nogen, der... Mens det skete?

MILLE: Mens hvad skete?

ESTHER: ... Sov ind. Mens de sov ind?

MILLE: Nårh... Nej...

ESTHER: Men det skulle være smukt. Ikke? Fredfyldt?
Siger man ikke det?

MILLE: Jeg ved ikke, hvad man siger...

ESTHER: Tænk du ikke selv over, hvordan du gerne ville dø?
(Mille ryster på hovedet)
Din egen begravelse?

MILLE: Jeg bryder mig ikke om at tænke på den slags.

ESTHER: ...

Jeg ved ikke engang, om min far ville gøre det rigtigt.

Han kan slet ikke finde ud af den slags. Han ville sikkert sætte en eller anden forfærdelig blomst på låget... Eller skrive noget muntert på min sten.

(Mille får en sms, læser den i smug.)

Han ville helt sikkert overhovedet heller ikke anerkende, at jeg ...
Tage min tro i betragtning –

MILLE: Jeg hører, om de har fået fat i din far, skal jeg ikke gøre det? Eller din mor?

ESTHER: Min mor er død. *(Pause. Mille ser på hende.)*

Hører du ikke lige, om de har fået fat i min far?

Mille nikker. Hun går.

Scene 7: UDVALGT

Mille går udenfor med panodilerne i lommen. Jacob kommer hende i møde.

MILLE: Hvorfor er du ikke på arbejde? Her.

Hun rækker ham hovedpinepillerne.

Han tager ikke imod dem.

JACOB: Jeg har ikke ondt mere.

Han holder biblen op. Mille tænder en cigaret, mens Jacob taler.

Hun er utålmodig.

MILLE: Hvor har du den fra?

JACOB: Hvor længe har jeg haft den der sindssyge hovedpine?
To? Tre uger?

MILLE: Det ved jeg ikke.

JACOB: Og lige pludselig går den bare væk.

MILLE: Væk?

JACOB: Ja. Det ene øjeblik stod jeg på stationen og spurgte en pige om hovedpinepiller -

MILLE: Hvad for en pige?

JACOB: - det næste - bare en pige, en kristen pige - og så ledte hun efter en. Altså jeg sagde, hun ikke skulle, men hun insisterede ligesom; og så lagde hun alle sine bøger ud på jorden -

MILLE: Hvorfor gjorde hun det?

JACOB: For at lede. Fordi hun er næstekærlig, mand!
Og det næste øjeblik var smerterne væk. Det var den her, Mille.
Det var den, der gjorde det.

MILLE: Gav hun dig den?

JACOB: ...

MILLE: Tog du den?

JACOB: Hun havde flere.

MILLE: Jacob, for helvede...

JACOB: Det var skæbnen.

MILLE: Eller tyveri.

JACOB: Ja, lad den, som er uden synd, kaste den første sten.

MILLE: Hvad snakker du om?

(Jacob kigger i bogen. Mille ser på ham.)

Hun tøver, trækker så vejret dybt, og vil fortælle ham om aborten.)

For resten Jacob -

JACOB: Det er sgu da for vildt, Mille! Så snart jeg begyndte at læse i den, gik smerterne væk - ved du, hvad det er?

MILLE: Nej...

JACOB: Et fucking mirakel.

MILLE: De findes jo ikke...

JACOB: Nå, men det gør de altså. Det her – det er Guds værk.

MILLE: ... Hva'?

JACOB: Jeg er blevet udvalgt.

MILLE: Udvalgt? Til hvad?

JACOB: Ja, det ved jeg jo ikke endnu.

Han sender mig vel et tegn. Måske skal jeg helbrede folk? Sådan ved håndspålægelse?

MILLE: ...

JACOB: Vække folk fra de døde.

MILLE: Hold nu op.

JACOB: Eller også skal jeg bare forkynde...

Gå fra dør til dør og udbrede troen...

"Gøre alle folk til mine"

Hold kæft, hvor er det vildt!

(Han ser på hende)

Hold kæft, hvor er du smuk.

Jacob griber ud efter hende.

MILLE: Nej, jeg skal tilbage...

JACOB: Shyy.

Han løfter hende op. Som besat af en nyfunden erotisk kraft.

Hun bliver overrasket, kommer til at smile.

MILLE: Ej, Jacob.

JACOB: Du er simpelthen så smuk.

MILLE: *(Smiler først, så bliver hun alvorlig)* ...

Ej. Stop nu. Sæt mig ned.

Sæt mig ned.

Jacob giver slip.

JACOB: Sig, du er syg.

MILLE: ... Nej. Jeg er jo ikke syg. Det sagde du selv.

De ser på hinanden.

Hun går ind og lader Jacob stå tilbage. Han går.

Victor Marcussen
Sicilia Gadborg Høegh

Scene 8: UFORGÆNGELIG SKØNHED

Tilbage hos Fru Staale. Jacob hjælper hende igen med at vaske sig.

FRU STAALÉ: Jeg har ikke altid set sådan her ud.

JACOB: Løft armen, fru Staale.

FRU STAALÉ: Det ved du vel.

JACOB: Fru Staale... De taler hele tiden om den, De var. Deres graciøsitet dengang. Deres ynde, Deres yppige former –

FRU STAALÉ: Må jeg være fri!

JACOB: Men Fru Staale - De er smuk. De er stadig meget smuk.

FRU STAALÉ: Hvad er du ude på?

JACOB: Deres bryster er selvsagt gemt godt af vejen – helt som det passer sig for en dame - men jeg er slet ikke i tvivl om, at de stadig er meget smukke -

Fru Staale trækker sin bluse tættere om sig.

FRU STAALÉ: Jeg har ingen penge.

JACOB: Og Deres øjne er stadig blå. Meget blå. Som smaragder.

FRU STAALÉ: Smaragder er grønne.

JACOB: De kan være blå.

FRU STAALÉ: Nej, det kan de ved gud ikke! Beryllium aluminium metasilikat er et stærkt grønt mineral.

JACOB: Skønhed findes slet ikke i det ydre. Den ligger ikke i spændstigt og ung hud eller i flettet hår eller guldsmykker – men i hjertet. Det skjulte menneske – med en sagtmødigt og stille ånds uforgængelige skønhed - er meget mere værd.

FRU STAALÉ: For hvem?

JACOB: For Gud.

FRU STAALÉ: Vorherre bevares, er du en af dem?

JACOB: "Gråt hår er en prægtig krone, den findes på retfærdigheds vej."

FRU STAALE: *(Bliver utilpas, rejser sig og vandrør lidt rundt, dog stadig med skarp stemme)*

Mage til vrøvl.

Det er ellers galt nok, at jeg bare skal tilpasse mig jeres tidsplaner; så sender de oven i købet sådan en -

JACOB: Ingen mennesker er perfekte, fru Staaale.

FRU STAALE: Tror du ikke, jeg ved det? ...

Og hvis man bare kunne lukke øjnene for det hele. Og fortrænge alle de gange, man er blevet såret, narret, forsmået, forladt -

JACOB: Vi skal ikke fortrænge, fru Staaale. Vi skal tilgive.

FRU STAALE: ... Det er da også så meget nemmere...

JACOB: Når man er blevet såret, sætter det spor.

FRU STAALE: Jeg er ingen tåbe. Ethvert fæ kan fortælle mig, at jeg bør give slip. "Det er så længe siden."

"Det er bare din sårede stolthed."

"Hvorfor ikke bare komme over det?" ... "Hvorfor ikke bare komme over ham?" ...

Men den slags er altid nemt for andre at sige.

Det er længe siden. Men han har forvoldt mig større skade, end han aner. Han tog langt mere fra mig end bare stolthed.

(Hun ser op på Jacob, der lytter. Hun lukker i igen.)

Jeg vil ikke finde mig i, at du kommer her og prædiker!

Hvad du praktiserer hjemme i din hule er din egen sag, men du skal fandengaleme ikke begynde på den slags her -

JACOB: Intet menneske kan stå alene, fru Staaale. Uanset om man tror på Gud eller ej -

(Hun bliver mere utilpas. Hun kan godt mærke, der er noget galt.)

Har De ondt?

FRU STAALE: Nej. *(Han vil hjælpe hende.)*

Jeg har ikke brug for hjælp.

Pause. Hun bliver dårligere tilpas. Han vil gerne gøre noget.

JACOB: Jeg kan heale dig!

(Fru Staaale ser på ham. Pause.)

Hvis jeg må have lov at placere min hånd på det syge sted.

FRU STAALE: Du kan lægge den på dit eget hoved.

- Og så kan du godt ringe efter en ambulance!

JACOB: Fru Staale, jeg kan vitterlig -

Hun ser op på ham. Han afbryder sig selv og går så ud og ringer.

Hun ser efter ham.

Scene 9: SKÆBNENS UGUNST

Fru Staale er blevet indlagt. Hun og Esther er havnet på samme stue.

Esther betragter hende. Fru Staale gider ikke snakke.

ESTHER: Bruger du den pude der?

FRU STAALE: Hva'?

ESTHER: Den der, som din fod ligger på – bruger du den?

FRU STAALE: Ja.

Pause. Fru Staale tager sin avis og begynder at læse.

Esther er nervøs, urolig, hun folder hænderne, beder. Fru Staale ser hen på hende.

FRU STAALE: Tror du virkelig, nogen hører dig?

ESTHER: Bekymrer uvisheden dig ikke?

FRU STAALE: Jeg er ærlig talt mere bekymret for, hvornår det gulv sidst er blevet vasket.

ESTHER: Jeg mener det.

FRU STAALE: Det gør jeg også. Man skal ikke kimse ad bakterieniveauet sådan nogle steder her. Krydsinfektioner eller selvinfektioner, MRSA, Clostridium difficile, Klebsiella -

ESTHER: Hvis vi dør, dør vi jo nok ikke af dét.

FRU STAALE: Der er ikke noget farligt ved at dø.

Hvis bare det går hurtigt. Hvad der derimod kan bekymre mig er at blive mere syg. Invalid. Ligge i en hospitalsseng og blive svagere og svagere -

ESTHER: (*Misforstået forsøg på at berolige hende*)

Du er ikke typen, der havner i kørestol eller... Sådan en som dig, du falder bare om. ...

Nogen steder siger man, at dem der føder hurtigt, dør hurtigt -

FRU STAALE: Jeg fødte en måned for tidligt. *Pause.*

ESTHER: ... Du virker frisk. Virkelig.

Jeg har mødt mange ældre mennesker, der -

FRU STAALE: Ung eller gammel, ingen kan vide sig sikker.

En blodprop kan være en blodprop, det kan også være et symptom.

På noget andet. Kræft. Brystkræft -

ESTHER: ... Men jeg er overhovedet ikke i risikogruppen for -

(*Mille kommer ind. Esther er blevet endnu mere bekymret.*

Fru Staaie virker næsten opmuntret.)

Har I fået fat på min far?

MILLE: De har ringet flere gange, men han har ikke -

ESTHER: Kan du ikke prøve igen? Her.

Hun rækker Mille nummeret, hun tager ikke imod det.

MILLE: Det må jeg slet ikke. Men de bliver ved med at prøve.

Esther lægger sig frustreret ned igen.

MILLE: Er der ellers noget, jeg - ?

FRU STAALE: Ja, jeg vil da gerne have lidt saft.

MILLE: Det må jeg heller ikke.

ESTHER: Jeg tror også nok, jeg ville vide det, hvis jeg havde brystkræft!

FRU STAALE: Ja, ja.

Og folk dør jo alle vegne... Her dør de bare lidt oftere -

Mille ser, at der er en ledning, der har forvildet sig ind under sengen, hun går i gang med at vikle den ud.

MILLE: De fleste dør faktisk hjemme.

FRU STAALE: Sludder.

Thomas Bang
Mette Døssing

MILLE: Det er rigtigt. Min kæreste er hjemmehjælper, og han har allerede fundet tre.

FRU STAALE: Sikke et hattrick.

MILLE: Hvad?

FRU STAALE: Jeg er tørstig!

MILLE:

Hun vikler videre. Fru Staaale bliver utålmodig.

FRU STAALE: Det er ikke for at skynde på dig, men jeg tror, jeg er ved at dehydrere.

MILLE: Lige et øjeblik.

Milles mobil vibrerer, hun ser på den.

FRU STAALE: Er der ikke forbud mod dem der herinde?

Mille lægger den væk igen.

MILLE: Den er på lydløs. Som regel ringer folk ikke, når jeg er på arbejde.

FRU STAALE: Men du kan jo ikke fokusere.
Du kan aldrig koncentrere dig for alvor.

MILLE: Jeg henter din saft.

*Mille går endelig ud, og Fru Staaale er tilfreds.
Pause.*

ESTHER: Hvordan finder du trøst? Hvis du ikke tror på Gud?

FRU STAALE: Gud er vel ikke nogen terapeut.

ESTHER: Men man finder trøst. Når man går i kirke. Jeg får det bedre med mig selv.
Det er nok også derfor, at kirkegængere lever længere -

FRU STAALE: Ja, engang satsede kristne på et evigt liv... Nu til dags er I parate til at nedskrive forventningerne til fem eller seks ekstra leveår -

ESTHER: Jeg finder ro. Jeg kommer til at kunne stå inde for mit liv. Jeg vil ikke ligge på den yderste dag og fortryde noget –

FRU STAAL: Det kommer du til uanset hvad. Når et menneske er ved at dø, er det altid det samme, de siger. Gid jeg havde været anderledes. Gid jeg havde gjort mere for andre. Gid jeg havde brugt mere tid på mig selv. Gid jeg havde fået talt mere med min familie, med mine børn. Gid jeg havde fået børn. Gid jeg havde fået børn og talt med dem. ...

Og det uanset om de tror eller ej. Men om jeg begriber, hvad der får nogen til at slæbe barnetroen med ind i voksenlivet. Som en narresut.

ESTHER: Mine forældre har aldrig talt om Gud. Ikke rigtigt. Jeg anede faktisk ikke, hvem Gud var. Han var lidt ligesom julemanden. En der stod uden for det hele, en der kraftedeme ikke skulle have lov til at tage æren for noget. Det var mine forældre, der brugte tid og penge på julegaver, ikke nissen. Der var ingen alfer, der byggede med fra sidelinjen...

...

Der var heller ikke noget, der bare var Guds vilje. Det var regeringens, det var bureaukraternes, det var egoisternes inde ved siden af. Naboernes. Genboernes. Det var alt sammen deres skyld, og der var ingen egentlig mening med tilværelsen.

Det var, hvad der var. Det her.

Kirken var for børn og gamle koner... Gamle koners børn. Overhovedet ikke noget for mig.

Pause.

ESTHER: Jeg har faktisk været ved at dø. Flere gange. Men jeg overlevede. Jeg overlevede hver gang. Jeg er sikker på, nogen vil mig det godt.

FRU STAAL: Prøv lige at se dig omkring.

ESTHER: Jeg overlevede, og det er det vigtigste.

FRU STAAL: Det kan du kun takke lægerne for.
(Mille kommer ind med saft) Og rengøringspersonalet.

ESTHER: Jeg tror, det er skæbnen.

FRU STAAL: Snarere naturlig selektion.

ESTHER: Hvad mener du?

FRU STAAL: En måde at udrydde de svage i flokken. Hvis du har været ved at dø - flere gange også, som du siger - og overlevede, fordi du blev holdt i live af alskens moderne apparater og præparater... Hvis du tror på skæbnen, kunne der så ikke være en mulighed for, at din skæbne var at dø?

ESTHER: Det kan da ikke være nogens skæbne at dø.

MILLE: I bund og grund er det jo alles skæbne at dø.

FRU STAAL: Vi kan jo ikke alle sammen have en skæbne, der er ønskværdig for andre. Nogen må jo give afkald på livet.

ESTHER: Jeg skulle overleve det her.

MILLE: Men du er måske i virkeligheden skabt til noget andet.

ESTHER: Noget større.

MILLE: Til at dø. Måske skal du dø, for at nogle andre kan leve. Så der kommer en eller anden balance i verden -

ESTHER: Sådan fungerer det altså ikke.
Det ville jo ikke give mening.

FRU STAAL: Hvorfor skulle der også være en mening?

MILLE: Nej, præcis - men hver gang nogen oplever modgang, så skal de bare finde meningen i det.
Og de der ting, folk siger - 'Hvad du ikke dør af, gør dig stærkere.'

FRU STAAL: 'Modgang modner'

MILLE: ... Men hvad hvis det ikke passer? Hvad hvis alt det, man ikke dør af, faktisk bare gør dig svagere? Slår små splinter af en... Indtil der ikke er mere tilbage...

... Måske har man kun tre liv, når man starter - ligesom Pacman. Og så kan man være heldig at få sådan en powerpellet i hjørnerne, men spøgelseerne får jo altid ram på en til sidst. Så hvorfor overhovedet spille? Vi dør! *Pause.*

(Mille kan godt høre, hun gik lidt for langt. Hun tager nummeret.)

Jeg prøver at få fat i din far.

Hun går ud.

Scene 10: BESKEDEN

Mille går ud til en telefon på gangen. Hun får øje på Jacob, der står og venter på hende ved trappen. Han har stået der længe.

MILLE: Hvorfor står du der?

JACOB: Jeg ville lige sige undskyld.

Mille er forundret over hans blidhed.

MILLE: Er der noget galt?

JACOB: Nej, sommetider tror jeg bare ikke, jeg får sagt, hvor meget du egentlig betyder for mig.

MILLE: Det gør altså ikke noget.

JACOB: Jeg har opført mig meget utaknemmeligt, Mille. Det kan jeg se nu.

MILLE: Laver du sjov?

JACOB: Nej. Jeg føler mig velsignet.

MILLE: Hvad?

JACOB: Af dig – og din kærlighed.

(Reichardt kommer pludselig gående med sin frakke over armen. Han har hentet sin mobil på kontoret og er optaget af den. Mille gemmer sig umærkeligt bag Jacob.)

Jeg tror slet ikke, du ved, hvor højt jeg elsker dig -

MILLE: *(Løjt)* Jo, Jo.

JACOB: Er der ikke noget, jeg kan gøre for dig? Er der noget, du har lyst til? ... En cola - skal jeg købe dig en cola?

Hun vil gå, men Reichardt er allerede for tæt på. Hun griber telefonen, lader sig distrahere af den. Hun holder røret, mens hun finder nummeret. Reichardt skal intetanende til at ringe op til sin telefonsvarer, så ser han Mille og udskyder det.

REICHARDT: Så mødes vi igen.

Mille nikker umærkeligt og lettere skyldbetyngt. Jacob ser om på ham, Reichardt giver ham hånden.

REICHARDT: Reichardt.

MILLE: (*Hurtigt*)

Ja, vi arbejder sammen -

JACOB: Er du læge eller - ?

REICHARDT: Jah. En slags. Psykolog.

MILLE: (*Vil have Reichardt af vejen*)

Nå, men vi kan jo ikke stå her hele dagen -

REICHARDT: Nej. Jeg var egentlig på vej ned efter cigaretter.
Jeg skulle bare lige hente denne her -

Han lægger mobilen i frakkelommen.

MILLE: Cigaretter?

REICHARDT: Jeg har ellers ikke røget i flere år. Men der var en klient, der røg hos mig i dag, og da hun gik, efterlod hun sådan en behagelig duft i rummet -

Mille vender sig og lader sig optage af telefonen. Jacob kommer tilbage.

JACOB: Mille, har du en tyver?

MILLE: (*Uopmærksom*)

Nej... Jeg har ikke nogen.

Han tømmer sine lommer for mønter. Der er kun nok til en.

Mille finder telefonnummeret frem fra lommen.

REICHARDT: Jeg har en tyver...

MILLE: Nej, nej, vi nøjes med en. Vi kan dele.

REICHARDT: Sludder.

I skal da have hver jeres.

"Fyld hinandens bæger, men drik af hver sit."

Reichardt giver ham tyve kroner.

JACOB: Det er pænt af dig.

REICHARDT: (*Til Mille - sigende om sin egen løsningsorienterethed*)

Som sagt: Når man lukker en dør, åbner der sig et vindue et andet sted! (*Mille ser på ham - et øjeblik indtil Jacob afbryder.*)

JACOB: Det kender jeg godt, det citat. Det er fra "Sound of Music" ...

REICHARDT: Det er bare mit motto.

JACOB: "Når Gud lukker en dør, åbner Han et vindue et andet sted"

REICHARDT: Jeg tror ikke på den slags.

JACOB: Hva'?

REICHARDT: Jeg foretrækker at vide, frem for at tro.

JACOB: For mig er Gud -

Mille har tastet nummeret. Telefonen vibrerer i Reichardts lomme – Mille ser om på ham. Han tager den uden at ane uråd.

REICHARDT: Undskyld mig. (*I telefonen*) Reichardt. ... Hallo?

Han ser på Mille, der stirrer på ham med røret for øret. Han ser på telefonen. Ser spørgende på Mille, der ser på nummeret igen.

MILLE: Er du Esthers far?

REICHARDT: Kender du Esther?

MILLE: Ja. Altså ikke godt - hun ligger inde på stue 3 -

REICHARDT: Hvad siger du?

MILLE: Hun faldt om. Tidligere i dag.

Hun er okay - jeg tror, det var en blodprop -

Reichardt skynder sig derover. Jacob ser efter ham og så på Mille.

JACOB: ... Er hun..?

MILLE: Nej, hun skal nok... Hun er okay, hun skal nok klare den.

JACOB: Godt.

Det må være helt forfærdeligt at miste et barn.

Kort pause.

MILLE: Jacob, jeg var hos lægen. For nogle ... For noget tid siden. Og han sagde, at grunden til, at jeg kastede så meget op, var fordi jeg nok var blevet – gravid; og han -

JACOB: Hvad?

MILLE: - og han testede mig så, men så var jeg ude til nogle flere tests, og...

JACOB: Er du gravid?

MILLE: Ja. Eller ja, jeg var gravid -

JACOB: Mille, Mille, Mille -

Han krammer hende, hun vrider sig løs.

MILLE: Men det er væk. Det er væk nu.

JACOB: Væk? Hvad mener du?

MILLE: Det er der ikke mere. Det var ikke... Det var ikke vores. Jo, altså, det var dit. I princippet var det dit og mit, men...

JACOB: Men?

Kort pause.

MILLE: Jeg tror bare, det var den rigtige beslutning, Jacob. Det virkede sådan på dem.

JACOB: På hvem?

MILLE: Lægerne. Lægen. Og sygeplejersken.

De smilede overhovedet ikke. Hun blev bare ved med at stryge mig på hånden. Med sin finger. Her. Hen over... Her. Hen over min hånd. Indtil det gjorde ondt.

Men jeg kunne ikke trække hånden til mig, for så ville hun tro, det var en form for reaktion, og at jeg nok helst ville være alene – og så ville de gå fra mig.

... Så de stirrede bare på mig, begge to, og så spurgte de, hvad jeg ville, og hun aede og aede, og han så og så, og så svarede jeg, og så nikkede de bare.

De spurgte mig aldrig, om jeg var sikker, så jeg tror... Jeg tror, jeg svarede rigtigt.

JACOB: Rigtigt?

MILLE: Ja. Det var det eneste rigtige at gøre. Det kunne man se på dem.

JACOB: For helvede, Mille... Et barn?

MILLE: Hvad? Skulle jeg have fået det?

Vi kunne jo ikke tage os af sådan et. Det kunne vi jo ikke, Jacob.

JACOB: Hvorfor ikke det?

MILLE: Hvad hvis det fik kolik?

Hvad hvis det græd hele tiden? Eller kastede op -

JACOB: Ja?

MILLE: Eller ikke ville spise eller nægtede at sove -

JACOB: Et sundt og rask barn.

Det er da ikke bare din beslutning, den kan du da overhovedet ikke tage uden at involvere mig -

MILLE: Men -

(Han vender sig, hun vil ikke have, at han går.)

Men det var slet ikke sundt og rask.

JACOB: Hva'?

MILLE: Ja... Det ville være blevet født med alle mulige skavanker.

Kromosomfejl! Sagde de.

Det ved jeg jo ikke noget om. Den slags... Jeg kunne da bare se på dem, at det ikke var noget godt.

Kort pause.

JACOB: ... Du kunne have talt med mig om det. Du kunne i det mindste have nævnt det.

Hun trækker ham langsomt tilbage til sig ved at fortsætte historien.

MILLE: Jeg ville da også gerne have haft det, hvis ...

Selvfølgelig, det var jo vores; det var dit og mit... Men jeg vidste jo ikke noget om den slags...

Men så læste jeg om det på nettet... Bagefter. Jeg søgte på det... Jeg søgte først efter de der sko... De der sko med snørerne. Og imens jeg ledte efter dem, tænkte jeg, at... måske kunne jeg søge på dét også.

...

Og de smilede bare alle sammen, Jacob... De der børn...

Jeg havde sådan håbet, de var grimme. Jeg havde sådan håbet, at de så grimme og ... ulykkelige ud.

Men åbenbart havde de fleste et virkelig godt liv...

Som... Der mere end nogen andre lærte deres omgivelser om kærlighed... Altså ægte kærlighed...

(Pause. Det kan gå begge veje nu.)

Jeg havde så meget kærlighed i mig, Jacob, prøv at tænke på det...
Så meget kærlighed. Og så fjernede de det.

Jacob holder om hende.

Scene 11: LIVSLØGNEN

På stue 3. Reichardt kommer ind.

REICHARDT: Esther!?

(Fru Staae ser op, genkender Reichardt.)

Esther kan ikke sige noget. Reichardt krammer hende.)

Hvad skete der?

ESTHER: Jeg ved det ikke. Jeg stod bare på stationen, og pludselig...
Pludselig -

Hun ser rundt.

REICHARDT: Pludselig hvad?

Esther?

ESTHER: Kan du se min taske et eller andet sted?

Den er stor og -

REICHARDT: Hvad skete der så? Blev du dårlig?

Hvad har lægerne sagt?

ESTHER: Har jeg slet ikke fået den med?

REICHARDT: Hvad har lægerne sagt?

Esther?

ESTHER: Vil du ikke lige gå ud og spørge dem, hvor den er?

REICHARDT: Nej, nu må du altså holde op -

ESTHER: Vil du ikke nok spørge dem? Hva', far?

(Han sukker, går ud, hun leder. Et øjeblik efter kommer han ind igen. Han trækker i snoren.)

Hvis den er væk -

REICHARDT: Den skal nok være her.

Mille kommer ind.

ESTHER: Jeg vil gerne have min taske.

Hun ser rundt efter den.

MILLE: Hvor er den?

ESTHER: Den er her ikke.

REICHARDT: Hvad var der i den?

ESTHER: Alle mine ting. Mine bøger. Min bibel!

MILLE: Din bibel?

REICHARDT: Måske har du glemt den hos mig.

ESTHER: Nej, for jeg havde den jo med. Jeg stod på stationen, og så var der en eller anden junkie, der ville have hovedpinepiller, og så rodede jeg hele tasken igennem -

REICHARDT: En junkie?

MILLE: ...

ESTHER: Ja, eller... Det er lige meget, men der havde jeg mine bøger.

MILLE: Jeg skal nok lige...

Mille går.

ESTHER: Hvis den er væk, så ved jeg ikke -

REICHARDT: Alt i den taske kan erstattes, Esther.

ESTHER: Ikke bibelen.

REICHARDT: Også bibelen!

ESTHER: Nej, det var den, jeg fik, da mor døde -

REICHARDT: Fik du den af hende?

ESTHER: Nej, jeg fik den af dig.

REICHARDT: Mig?

ESTHER: I kapellet. Du troede, det var en salmebog...

REICHARDT: Det kan jeg ikke huske.

ESTHER: Og det var noget vrøvl. Først.

Alle de historier... Mennesker der blev over 900 år gamle, og frøer der dumpede ned fra himlen. Men så gav det pludselig mening, alt det der stod.

Der hvor jeg - der i sensommeren, da jeg tog på bådture og blev bidt af en tæge -

REICHARDT: Det var en flåt.

ESTHER: Jeg var lige ved at dø.

REICHARDT: Men det gjorde du ikke.

ESTHER: Jo. Jeg døde faktisk. Eller det tror jeg i hvert fald.

Jeg følte pludselig sådan en enorm fred.

Jeg var overhovedet ikke bange, jeg følte mig tryk... Og taknemmelig -

REICHARDT: Du døde ikke, Esther.

ESTHER: Ligesom dengang du skovlede mig op og bar mig ind i huset, da den der gale hund var ved at bide mig i stykker. Kan du huske det? Der var jeg også ved at dø.

Følelsen var helt sådan - bare ... endnu mere sådan.

REICHARDT: Det var også tæt på dengang, Esther, men ikke mere end det -

ESTHER: Folk taler altid om sådan et lys, der kommer, når man dør. Det var der ikke dengang med hunden.

Men der med flåten - der var der et lys. Et meget lille lys ude i horisonten, som jeg blev ført hen imod... Det var måske derfor, jeg vidste, hvor alvorligt det var. Jeg hørte en stemme, der beroligede mig, og på en eller anden måde, vidste jeg, at det var Gud.

Selvom jeg overhovedet ikke kendte ham. ...

Det var den bog.

REICHARDT: Salmebogen?

ESTHER: Det var en bibel.

REICHARDT: Der var vel ikke noget særligt ved den -

ESTHER: Jeg døde jo ikke.

REICHARDT: Det har da ikke noget med bogen at gøre. Du skal heller ikke dø nu.

ESTHER: Hvor ved du det fra...?

I ambulancen - der var intet lys, kun mekaniske lyde, professionel kropskontakt. Betegnelser og forkortelser jeg overhovedet ikke forstod. Streptase. Reteplase. 10 E - Jeg gled bare ind og ud ad mig selv, og smerterne var uudholdelige. Og alt, jeg kunne tænke, var: Jeg skal dø. Jeg skal dø, og der er intet lys til at tage imod mig. Jeg har pisset Gud af -

REICHARDT: Nærdødsoplevelser, Esther - du burde da være klogere end det.

Når de søvnmønstre, der finder sted i hjernen lige før og efter vi falder i søvn bliver forstyrret, kan det føre til drømmeagtige, om end meget virkelige, hallucinationer...

ESTHER: Det var virkeligt.

REICHARDT: - Og tunnelsyner, hvor man bevæger sig mod et stærkt lys, opstår, når vores øjne mangler blod og ilt - noget, der typisk vil ske i forbindelse med den ekstreme angst og det ilttab -

ESTHER: Det kan ikke forklares sådan!

REICHARDT: Det kan det, og det skal det!

Pause.

ESTHER: Den dag mor døde...

REICHARDT: Ja.

ESTHER: Det var mig, der fandt hende.

REICHARDT: Hvad?

ESTHER: Det var mig der fandt hende. Før du kom hjem.

REICHARDT: ... Nej. Du sad ude i haven, da jeg kom hjem; du havde glemt din nøgle, den lå inde på spisebordet -

ESTHER: Jeg havde selv lagt den der.

Hvad skulle jeg ellers gøre?

Jeg kunne da overhovedet ikke rumme det. At se hende sådan -

REICHARDT: Jeg synes ikke, vi skal tale mere om hende, Esther.

ESTHER: Du har da aldrig talt om hende. Siden.

REICHARDT: Hvad er der at sige? Hun forlod os. Hun forlod dig -

Inge Sofie Skovbo
Thomas Bang

ESTHER: Hun var ulykkelig.

REICHARDT: Hun var syg. Ellers gør man ikke den slags –

ESTHER: Måske var det også vores skyld –

REICHARDT: Nej. Hun følte sig som en byrde, og hun tog sit eget liv. Det var ikke din skyld. Det var heller ikke min. Hun havde et svagt sind, og vi tog alle sammen hensyn til hende –

ESTHER: Ved at knalde udenom.

REICHARDT: Hold op med det der.

ESTHER: Jeg vidste det da godt.

REICHARDT: Jeg har da heller aldrig lagt skjul på det! *Kort pause.*

REICHARDT: Det er menneskeligt. Jeg er menneskelig.

ESTHER: Mor kaldte dig dæmonisk.

REICHARDT: Hun kaldte mig mange ting.

ESTHER: Jeg tror, hun havde ret.

REICHARDT: Hold nu op.

ESTHER: Jeg vil gerne have, du går nu.

Fru Staale lader spillet fortsætte.

FRU STAAL: Jeg havde også sådan en nærdødsoplevelse engang.

(Reichardt ser over på Fru Staale. Genkender hende, men kan ikke helt placere hende.)

Det tror jeg i hvert fald, det var. Jeg fødte et barn, og mistede for meget blod. Alt for meget. Jeg svævede mellem liv og død. Og så gled jeg pludselig væk. Så mig selv oppefra. Jeg tror, jeg så himlen. ...

Men der var ikke noget lys. Kun smerte. Ulykke. Ondskab. Mørke.

Kort pause. Reichardt ved pludselig, hvor han kender fru Staale fra.

REICHARDT: ... Kirsten?

Det er godt nok længe siden.

FRU STAAL: ...

REICHARDT: Esther, det her er –
Kirsten og jeg kendte hinanden for mange år siden -

FRU STAAL: (*Afvisende*) Kendte og kendte...

REICHARDT: Du har altså et barn?

FRU STAAL: Havde et barn. Hun døde. Få uger gammel.

ESTHER: Nej...

REICHARDT: Det gør mig ondt.

FRU STAAL: ...

Man tænker, at man bare lige skal overstå mærkedagene. Fødselsdagen. Dødsdagen. Man tror, man kommer over det. Videre i det mindste. Men smerten bliver aldrig mindre. Den kommer stadig bag på mig indimellem. Selvom det er så mange år siden.

REICHARDT: ...Og faderen?

FRU STAAL: Gået. Han havde allerede en familie.

REICHARDT: ...

FRU STAAL: Det værste var nu ikke engang tabet - men snarere at jeg havde set, hvad der var på den anden side. Hvis det var det, det lille skind skulle overlades til...

Jeg overvejede at følge hende – jeg overvejede så mange ting.

Reichardt tøver.

REICHARDT: Det barn du mistede... ? Var det...?

FRU STAAL: (*Bekræftende, det ER hans*) Ja.

REICHARDT: Det sagde du aldrig noget om.

FRU STAAL: Skulle jeg have sendt dig et postkort?

REICHARDT: Jeg havde da ret til at vide det.

FRU STAAL: Hun levede jo ikke længere end et par uger. Desuden var du jo over alle bjerge.

REICHARDT: Jeg havde da ikke været fuldkommen umulig at finde.

FRU STAALE: Ville det have ændret noget?

Du var gået.

REICHARDT: Jeg havde jo et ansvar -

FRU STAALE: Ja. Pludselig havde du et ansvar. Pludselig havde du en familie -

REICHARDT: Jeg kan ikke forsvare den, jeg var dengang. Det vil jeg ikke. Jeg har aldrig sagt, jeg var perfekt -

FRU STAALE: Nej, gud bedre det -

REICHARDT: Det er så længe siden, Kirsten.

FRU STAALE: Ja. Og tiden læger. Det er det, man siger. Men tiden er menneskeskabt, den læger ingenting. Vi læger os selv - ved at gennemarbejde, acceptere og glemme. Alt det ved du vel. Men hvad hvis man ingenting glemmer? Hvad hvis man simpelthen ikke kan?

REICHARDT: Jeg forstår ikke -

FRU STAALE: Jeg husker hver eneste dårlige beslutning, jeg nogensinde har taget. Hver eneste fejl jeg har begået, hver eneste fornærmelse jeg har fået og givet, hver eneste ulidelige ydmygelse... Hver eneste smerte. ...

Den dag hun pludselig lå der og var livløs. Den morgen jeg vågnede, og igen var fuldkommen alene. Og alle de timer jeg lå sammen med hende. Bagefter. Jeg kunne ikke forlade hende. Hun lå som om hun sov, sommetider kunne jeg have svoret på, at hun trak vejret.. De små lyse hår på hendes hoved. De små tæer. Den lille, fine mund..

...

Føler du nogensinde skyld?

REICHARDT: Jeg vidste det jo slet ikke -

FRU STAALE: Over at du bare gik. Over at du overhovedet bejlede til mig-

REICHARDT: ...Vi er jo opdraget til at føle skyld... Men jeg kan ikke se, hvad der galt i at få tilfredsstillet sin nysgerrighed.

Man kan jo ikke argumentere over for sit begær.

Det er hele pointen, at man altid kommer til kort over for sit begær.

FRU STAAL: Og når du ser, hvad det begær har kostet? Ikke bare mig og dig selv, men din kone og Esther –

REICHARDT: Esther har aldrig manglet noget.

FRU STAAL: Andet end en mor, og en far der interesserede sig for hende –

REICHARDT: Det ved du ikke noget om. Det er ikke smertefrit at leve.
(*Kort pause, han vender sig igen mod Esther.*)
... Esther? Esther?!

De ser begge på Esther nu. Hun er død.

Scene 12: FODGÆNGERFELTET

Mille og Jacob går hen imod hospitalet. Jacob er lidt modvillig. Han har bogen med.

JACOB: Hvem siger overhovedet, det er hendes?

MILLE: En junkie på en togstation?

JACOB: Det beviser da ikke noget.

MILLE: Det er den, Jacob.

JACOB: Hun kan den vel udenad alligevel.

De standser for rødt.

JACOB: Mille, jeg har helt af mig selv overholdt syv af de ti bud i den her...

Er det ikke lidt utroligt? Helt af mig selv.

(*Læser op*) Jeg har ikke andre guder.

MILLE: Du har aldrig haft nogen.

JACOB: Derfor har jeg heller aldrig misbrugt Guds navn. ... Æret min mor og far. Det har jeg også altid gjort.

MILLE: Hvad?!

JACOB: Jeg har heller ikke brudt ægteskaber, jeg har ikke begæret min næstes hus...

Mille tager bogen.

MILLE: Må jeg se?
... Dér. Løjet.

JACOB: Alle har løjet.

MILLE: Jeg har ikke.

JACOB: Øh, jeg nævner i flæng:
Jeg glemte at licensmanden havde været her –

MILLE: Du hvad? I flæng? Hold dog kæft. ...
Dén der.

JACOB: Begære din næstes hustru, folk, fæ eller noget der hører din næste til...

MILLE: Ja.

JACOB: ...

MILLE: Er der ikke også en med at bolle udenom?

JACOB: Nej. Der er kun de der ti bud.

MILLE: Og hviledagen kan man slet ikke holde hellig, det er der timelønnen er højest.

JACOB: Men syv ud af ti. Det er da meget godt.

MILLE: Syv?

JACOB: Jeg har heller aldrig stjålet.

MILLE: (*Om bogen*) Hvad er så det her?
(*Bedrevidende*)... Seks ud af ti.

JACOB: I det mindste har jeg aldrig slået ihjel.

MILLE: ...

JACOB: Undskyld.
Han vil tage hendes hånd, hun trækker den til sig.

MILLE: Fuck dig.

JACOB: Hold nu op.

Pause. De taler lavere, mens der kommer flere og flere folk hen og stopper for rødt.

JACOB: Det er jo lige meget nu. Jeg tilgav dig.

MILLE: Det var sgu da ikke min skyld!

JACOB: Det var en test.

MILLE: Hvad for noget?

JACOB: Hvem er du til at beslutte om et menneske skal leve eller dø? Kromosomfejl eller ej. Når jeg tænker på, hvad de blinde har betydet for udviklingen af musikken. Beethoven var døv, da han komponerede sin 9. symfoni. Stephen Hawking er næsten totalt lammet af ALS, men har ydet de allermest epokegørende bidrag til astrofysikken.... Menneskelivet er helligt, og der må værnes om det fra undfangelsen –

MILLE: Ja, så beklager jeg meget, at jeg har taget en kunstner fra verden. Men det er ligesom min krop!

JACOB: Mennesket er skabt af Gud, skabt i Guds billede, skabt til fællesskab med Gud. Så snart det æg blev befrugtet, var det et selvstændigt liv –

MILLE: Du er fandeme fucked up.

JACOB: Den kommentar tilgiver jeg også.

MILLE: Jeg vil ikke tilgives!

JACOB: Det barn var også mit.

MILLE: Der blev jo ikke noget barn, Jacob.

JACOB: Nej. Du tog det fra os.

Men netop dette barn fortjente de bedste forældre, det kunne få, og derfor kom det til os. Jeg kunne have været noget for det barn. Sat et aftryk i verden, plantet et agern, der blev til et træ med grene og –

MILLE: Hold nu op!

JACOB: Men jeg tilgiver dig. Det var ikke din skyld... Det var ikke kun din skyld. Jeg kan se på dig, at du angrer, og jeg har måske ikke heller alid virket som den bedste faderfigur... Måske troede du slet ikke, jeg ville kunne klare det –

MILLE: Jacob...

Thomas Bang
Sicilia Gadborg Høegh
Victor Marcussen

Victor Marcussen
Mette Døssing

JACOB: Jeg forstår godt, at du er bange. Men det er der ingen grund til. Jeg er klar.

MILLE: Men det er jeg ikke.

Lad være med at se sådan på mig.

Jeg siger ikke, at jeg aldrig... Men jeg skal bare bruge noget mere tid -

JACOB: Hvor lang tid?

MILLE: ... Jeg må altså tilbage nu, Jacob...

JACOB: Et halvt år? Et år?

MILLE: Jeg ved det ikke. Det skal bare ikke være nu, vel -

JACOB: Vi kan jo prøve, Mille. Hvis det er meningen, at det skal ske -

MILLE: Måske var de der kromosomfejl et tegn... Har du tænkt på det? Kunne det ikke være et tegn på, at vi netop ikke skal-

JACOB: Nej.

MILLE: Seriøst.

JACOB: Man kan ikke bare se tegn rundt omkring sig efter forgodtbefindende, Mille. Du er skabt til at være mor.

MILLE: Mig?

JACOB: Vi har noget særligt her. Mille. En form for...

MILLE: Venskab?

JACOB: Nej. Det er større end det. Meget større - det er... skæbnen. Det er et skæbnefællesskab -

MILLE: Jeg tror ikke på skæbnen, Jacob...
Jeg tror bare ikke på det.

Hun går med bibelen

JACOB: Jeg lever ikke videre uden dig, Mille! Hører du det? Du får endnu et menneskes død på samvittigheden! Hører du det? Endu en uskyldig sjæl!

Ve dig, hvis du går nu, Mille! Ve verden for det, der fører til fald. Vel må der komme fald, men ve det menneske, som bliver årsag til fald.
Mille!

Mille er allerede væk. Han tøver. Opgiver.

Da han træder ned, hører vi lyden af en bil, der skrider ud og lyden af et menneske, Jacob, der bliver ramt.

Scene 13: HISTORIEN OM EN MODER

Fru Staaale er alene på hospitalsstuen. Esthers seng er væk. Mille kommer ind med bibelen.

MILLE: Hvor er Esther?

FRU STAAALE: Hun klarede den ikke.

MILLE: ... Hvad for noget...?

FRU STAAALE: Det gik meget stærkt. Der var ikke noget, de kunne gøre.

Mille ser ned på bibelen.

MILLE: Og hendes far?

FRU STAAALE: Han er hos hende.

Mille nikker. Hun lægger bogen fra sig imellem dem. Pause.

MILLE: Så var det hendes skæbne...

FRU STAAALE: Skæbne... Man bliver den, man vælger at spille her i livet. Den måske man vælger at bære. Vi har muligvis det frie valg, men vi må også leve med konsekvenserne -

MILLE: ...

Jeg skulle have spurgt ham.

Hvad han syntes.

Det var også hans barn. Jeg skulle ikke selv have besluttet det.

Hvorfor spurgte jeg ham ikke bare?

FRU STAAALE: Nogle beslutninger er man nødt til at træffe alene. Det gælder uheldigvis oftest de sværeste af dem.

MILLE: Jeg havde ikke noget valg...

FRU STAAALE: Man har altid et valg.

MILLE: ...Ja... Nej, det var sygt.. Jeg kunne ikke...

Kort pause.

FRU STAALE: (*Blidere*) Hvad fejlede det?

MILLE: Kromosomfejl... Vist nok.

FRU STAALE: Vist nok?...

Kort pause.

FRU STAALE: Hvor langt var du henne?

MILLE: Ikke så langt... En måned eller noget.

FRU STAALE: Hvad var det for en type kromosomfejl?

MILLE: Bare en fejl, de sagde ikke hvilken, bare...

FRU STAALE: Men du fik en ultralydsundersøgelse så? Hvad med en moderkageprøve – eller en fosterv-

MILLE: Ja. Nej, det var ikke nødvendigt.

FRU STAALE: ... Det var selvfølgelig også for tidligt.

MILLE: Ja. Ja, ja, det var også alt for tidligt -

Pause.

FRU STAALE: Sommetider passer det bare ikke ind.

MILLE:

FRU STAALE: Det skal du ikke skamme dig over.

MILLE: ... Det var sygt. Ellers havde jeg da ikke -

FRU STAALE: Du skylder ikke nogen noget. Det er dit valg.

Kort pause.

MILLE: ... Hvordan skulle jeg overhovedet kunne træffe noget som helst valg...

FRU STAALE: Du kender nok H.C. Andersen -

MILLE: ...

FRU STAALE: Du kender vel H.C. Andersen?!

MILLE: Ja, ja.

FRU STAAL: Nå. Kender du hans fortælling om en moder?

MILLE: (*Lyver*) Ja.

FRU STAAL: Bare lyt. Der sidder en mor hos sit døende barn. Døden kommer til hendes hus. I skikkelse af en gammel mand. Er du med så langt?

Han tager barnet med sig, hun følger efter ham, og trygler om at få det igen -

MILLE: Ja, det er jo vildt realistisk.

FRU STAAL: - og Døden siger, at han kun gør, hvad Gud vil. Han viser hende to skæbner. En lykkelig - og en ulykkelig. Hun ved ikke, hvilken der er barnets. Så hun vælger selv at give det fra sig.

MILLE: ... Hvorfor det?

FRU STAAL: Fordi hun ikke vil byde sit barn en dårlig skæbne -

MILLE: Hvad så hvis barnet fik den gode skæbne? Det kunne hun jo ikke vide.

FRU STAAL: ... Forstår du ikke moralen...?!

...

Du har muligvis truffet det helt rigtige valg! For dig selv. Og for dit barn. Det kan man ikke vide -

MILLE: Og nu finder jeg aldrig ud af det.

FRU STAAL: ...

Moderen i historien stolede på, at der var en mening med det hele. Hun stolede på, at tingene artede sig, at Gud vidste bedst-

Milles mobil vibrerer i lommen, nogen ringer. Hun tager den halvt op ad lommen og afviser opkaldet, hun vil ikke risikere, at Fru Staal kommenterer det igen.

MILLE: Jeg tror ikke på Gud.
... Ikke engang det...

Scene 14: AFSKED

Reichardt er hos Esther. De er alene i rummet. Det er ham lidt imod at tale til en død, selvom det er hans datter.

REICHARDT: Jeg kunne godt have undt dig at opleve forelskelsen. Begæret. Hvor turde du?

Kaste al din kærlighed på nogen eller noget, der aldrig kunne give dig noget tilbage? Noget du slet ikke anede om eksisterede?

Hvorfor lukkede du ikke nogen ind?

(Pause)

Jeg vidste det godt, Esther

Din skoletaske stod indenfor. Du havde slæbt jord ind under skoene.

Jeg vidste godt, at det var dig, der fandt hende.

...

Jeg kunne ikke kapere det. Og du lod også selv som ingenting. Du lod, som om chokket var nyt, og jeg gik med på det... Jeg sagde til gravøllet, at jeg bare takkede Gud for, at du igen havde glemt dine nøgler. Og der gik en smertelig latter gennem flokken, for så gav én ting i det mindste mening...

...

Men jeg vidste det godt.

Pause.

Scene 15: GLASBOBLER

Ude på gangen møder Mille Reichardt.

MILLE: Det gør mig ondt med...

REICHARDT: *(Nikker kort. Kort pause.)*

Reichardt er i sorg, det er tydeligt. Men hans svar er mekanisk, han har altid en tale om sorg og død parat. En arbejdsskade.)

Sorg er jo unægtelig... Men den slags kan vi ikke gardere os imod. Man må bare være stærk – og forsøge at skabe sig en tilværelse, man kan stå inde for – Når man på den yderste dag ser tilbage på et langt, levet liv - og de mennesker man har berørt - kan man kun håbe på, at man ikke såret for mange på sin vej...

MILLE: Man kan ikke undgå at såre nogen. Medmindre man altså spærrer sig inde i en glasboble... Og så berører man i hvert fald slet ikke nogen...

...

Hun holdt altså meget af dig. Og hun spurgte efter dig. Det er ikke alle, der gør det. Nogle ligger bare og bliver mere og mere forbitrede.. Vrede på verden og på alle de raske og levende, der går rundt derude. Men ikke Esther.

...

Hun bad faktisk for dig.

REICHARDT: For mig?

MILLE: Jeg tror godt, hun vidste, hun ikke havde lang tid igen. Og hun håbede bare, du ville nå at komme. Og det gjorde du.

...

Så kunne hun ligesom give slip, ikke?

REICHARDT: ... Sagde hun det?

MILLE: Ikke direkte.

...

Men næsten.

Kort pause

REICHARDT: Du er gjort af et særligt stof, Mille...

Du er ligefrem. Men samtidig ufatteligt porøs.

Man får lyst til at passe på dig.

MILLE: ... Jeg skal ikke passes på...

...

Hun havde altså rigtig meget kærlighed i sig.

...

Jeg tror næsten, hun ville have tilgivet hvad som helst.

Reichardt vil sige noget, men ved ikke hvad.

Mille ser på ham. Giver ham et kys på kinden eller panden – og går. Hendes mobil ringer igen. Hun tager den op. Blackout.

SLUT

Julie Petrine Glargaard, født 1984. Dansk dramatiker, teolog og filosof. Anerkendt og benyttet journalist og debattør. Medlem af Det Kulturelle Vismandsråd siden 1994. Siden 1993 en del af den danske kulturkanon. Firdobbelt Reumert-vinder. Modtog i 2013 både Olof Palme-prisen for at kæmpe de svages sag samt Danske Banks Litteraturpris for romanen: 'Licensmanden kommer'. Vinder af Palme d'Or og Boghandlernes Gyldne Laurbær. Er på trods af sin unge alder allerede blevet tildelt Statens Kunstfonds Livsvarige Kunstnerydelse. Modtog i 2014 Ebbe Kløvedal-Reichs demokratistafet for sin særlige indsats for demokratiet. Samme år skrev hun en libretto, hvor hun selv optrådte i hovedrollen. Senest har hun vundet både Bodil, Bafta og Buster for filmatiseringen af 'Licensmanden kommer'. Julie har skrevet sekshundrede samtidsromaner og er oversat til 72 sprog.*

* “Det liv, du ønsker at have, og det menneske, du ønsker at være, må alt sammen afspejle sig i de historier, du fortæller!

- Reichardt i GLASBOBLER.

(**Julie Petrine Glargaard** er i virkeligheden uddannet fra Dramatikeruddannelsen ved Aarhus Teater i 2013, og er husdramatiker på Aarhus Teater. Hun har tidligere skrevet bl.a. *Til afsked. Døden, om du vil* - en del af forestillingen *Nekrologer*, der spillede på Aarhus Teater i 2012. *Glasbobler* er hendes første stykke som husdramatiker.)

Dramatiker
JULIE PETRINE GLARGAARD
Instruktør
ALEXA THER
Scenograf
CARSTEN BURKE KRISTENSEN
Tekniske ansvarlige
KIM GLUD
ISE KJEMS

Medvirkende
REICHARDT
VICTOR MARCUSSEN
MILLE
SICILIA GADBORG HØEGH
JACOB
THOMAS BANG
ESTHER
METTE DØSSING
FRU STAALE
INGE SOFIE SKOVBO

Teaterdirektør
Mick Gordon
Direktør
Henning Kærsgaard

Producent
Ebba Bertelsen
Produktionsleder
Kent Stensgaard
Dramaturg
Hanne Lund Joensen
Rekvisitør
Ditte Marie Winther
Sminke/mask
Jenni Koch
Marketing
Emilie Brøgger Jensen
PR
Morten Daugbjerg
Video
Mikkel Cantzler Christensen
Instruktørassistent
Elise Maria Irgens

Urpremiere
Aarhus Teater
Studio
16. april 2015

Forestillingens varighed:
ca. 80 min uden pause

Tak til: **Janek Szatkowski**

Forestillingen er endvidere
støttet af Danske Dramatikeres
Mayday-pulje

Fotos fra afsluttende prøver
Rasmus Baaner
Programlayout
Jørn Moesgaard as
Tryk
Akaprint / EJ Graphic

AARHUS TEATERS

FONDE, SPONSORER OG SAMARBEJDSPARTNERE

FONDE

Købmand Herman Sallings Fond
Nykredits Fond

FORESTILLINGSPONSOR

Vilhelm Kiers Fond

MEDIEPARTNER

Jyllands-Posten

LEVERANDØRSPONSORER

Kvadrat

EVENTPARTNERE

Søren Jensen,
Rådgivende Ingeniørfirma
Stibo
Martin Professional
Pedersen & Nielsen

Læs mere på **AARHUSTEATER.DK**

under Særligt for sponsorer

SAMARBEJDSPARTNERE

Advokatfirmaet Energi & Miljø
AFA JCDecaux
AKAPRINT/EJ Graphic
AURA
Bravida Danmark
C.F. Møller
Danmon Systems Group
Dansk Administrationscenter
Danske Bank
Delacour
El:Con
Enemærke og Petersen
Epinion
Handelsbanken
Harboe Skilte
Heyday
Holst, Advokater
Hustømmerne
JKS
Jyske Bank
Jørn Moesgård
EY
Lindpro
Malerfirma Dalsgaard og Co.
Mangaard Travel Group
MEYCO
Nordea
Nykredit
PWC
Schouw & Co.
Spar Nord Bank
Stark
Aarhus Havn

KULTURMINISTERIET STØTTER
AARHUS **TEATER**

